

Но нищо не имъ се виждало вкусно; идвали имъ на умъ дѣцата, които оставили въ гората. Майка имъ горко плакала и наричала: „Ахъ, горкитѣ дѣци! Защо ви оставихме въ гората!“ „Мамичко, тукъ сме!“ извикало сжщия часъ Прѣстчето, което прѣво отъ братчетата си дошло у дома. „Неплачете пакъ сме у дома!“

Майката всички обсипала съ цѣлувки, а изгладнѣлитѣ момчета насѣдали да едатъ. На трапезата останали само празни паници.

Но паритѣ въ онова врѣме били търкалясти, та се изтърколили отъ бѣдната кжщица на кошничаря и пакъ имъмали що да ядатъ.

Пакъ размислили родителитѣ да заведатъ дѣцата въ гората и пакъ, Прѣстчето всичко чуло. И сега, като първиятъ пжтъ, то поискало да отиде много рано за камъчета, но вратата била затворена. Затворката била на високо, а Прѣстчето било много низко.

Подирило какво да вземе съ себе си на пжтъ и си спомнило да вземе малко хлѣбъ, който намѣсто да изяде, турило въ джеба си. По пжтя Прѣстчето пакъ ронило трошици и се радвало, че пакъ честито ще се върнатъ у дома си.

Когато родителитѣ имъ се изгубили, Прѣстчето напусто дирило трошицитѣ; птичкитѣ ги били изкълвали. „Заведи ни пакъ у дома!“ казвали му братчетата но, когато видѣли, че сега не знае пжтя, взели да пицятъ и да плачатъ. Страхъ ги било въ гората. Само Прѣстчето го не било страхъ и не викало.

Настанала нощъ и легнали да спятъ на мекия мѣхъ подъ едно дърво. Когато се съмнало, Прѣстчето се качило на дървото и се огледало на около, да види кждѣ има пжтъ за излизане изъ гората. Но пжтъ не видѣло, а видѣло малка кжщица въ гората. Той хвърлил шапчицата си къмъ тая страна и слѣдъ това повѣло братчетата си по тая посока.

Дѣцата се зарадвали, когато минали гжсталацитѣ и видѣли една хубава кжщица. Прѣстчето вървѣло